

Falussy Lilla

OMNIA MEA BONA MECUM PORTO

1. A szökőkutak boszorkánya

Donna Cicciona terebélyes kebleit mosta a Via Giulia szökőkútjában. Nem volt nyár pedig. Csípős, novemberi, tíz fokos hideg borzongatta Róma lakóit.

Donna Cicciona félmegtelenre vetkőzött, mit sem törődve az arra járókkal. A víz csípett, ahogy végigfutott kiszáradt bőrén, hozzá nagyokat kurjongatott, érthetetlen nyelven. Keblei hozzáhozzácsapódtak a szökőkút kávéjához – rémisztően festett. Fején piszkosfehér sapka, ami valószínűleg kopaszságát takarta jótékonyan, alóla alig-alig kandikált ki néhány ősz hajszál.

Élvezte a fürdözést, néhány turista állt csak meg bambán. A helyiek, a Via Giulia ezer éves lakói megszokták a bolond öregasszony szokatlan tetteit. Sem a rendőrséget, sem a csendőrséget, sem a Nemzeti Maffiaellenes Felügyeletet nem küldték a nyakára. Az idegenek attól féltek, hogy képtelenül bő, barna, redőzött szoknyáját is leveszi, de erre nem vetemedett, mivel itt tartotta kisebb bolti lopásainak hozományát, valamint mindennapi használati tárgyait.

Amint befejezte a fürdést, szép nyugodtan odavizelt a szökőkút mellé, sárgás, habzó lé csorgott a macskakövek repedésein – ekkor már többen elfordították fejüket, pedig hát víz víz – Donna Cicciona nem tudott különbséget tenni, a kútból is csak ugyanaz folyik. Magára kapta vedlett ruháit, majd a Piazza Farnese felé vette útját, folytatva az üvöltést, mocskos batyuját lóbálva és elriasztva az örök várostól néhány német turistát. Öklével hadonászott a kirakatok előtt, egy másodpercre berobbant a sarkon álló patikába, melynek automata ajtaja komoly nehézséget okozott retardált személyiségének. Arca eltorzult, barna bőrén fehérbe váltottak a ráncok, míg a gyógyszerár ablakából a tökéletes fiatalság Vichy arca mosolygott vissza. A patikus határozottan kitessékelte, bár már hozzászokott ahhoz, hogy itt, a belváros legelőkelőbb negyedében is betéved hozzájuk olykor-olykor egy hajléktalan, lepusztult egzisztencia vagy örült; épp olyanok, mint Donna Cicciona.

A Donnának igen megtetszett a szomszéd kirakat százharminc eurós narancssárga pulóvere, nőiségét meghazudtoló ökle már majdnem lecsapott a frissen tisztított üvegre, hogy megszerezze zsákmányát, amikor a kereskedő rémülten kiszaladt az üzletből és a lehető legudvariasabb módon odébb lökdöste az asszonyságot.

– Visszajövök – üvöltötte Donna Cicciona. Tényleg visszajött. Ekkor a Campo de' Fiori már tömve volt emberekkel.

Célpontja a Piazza Farnese két fürdőkádja, melyek egykor Diocletianus fürdőjét ékesítették. A fények kigyúltak, a kádakban pezsgett a víz. Donna Cicciona valószínűleg súlyos exhibicionizmussal küszködött, ki tudja, mit rejtett múltja, barna, bő redőjű szoknyája, ki tudja, mi nyugodott egyenletesen barnára sült orcája mögött.

A fizika törvényeit meghazudtolva húzta föl súlyos kilóit a kád peremén, s amit még nem látott Róma, minden ruháját levetve – hála a Magasságosnak csak válltól látszott ki a vízből – belevetette magát a császári fürdőkádba.

– *Amo la vita!* – kiáltotta, s kiáltása megtestesült; a szemben lévő ház falán ugyanis egy biztosítótársaság ezekkel a szavakkal hirdette a hosszú, megalapozott életbe vetett hitét.

Donna Cicciona mint rendes boszorkány, akit ötszáz éve megégettek volna - ugyanúgy, ahogy Giordano Brunót a szomszédos téren -, a levegőbe emelkedett, kortalan bájjait egy felhő és az esti félhomály takarta. Seprű nélkül elrepült a Fórum irányába.

2. Fekete Ostia

Elvarázsolt hely Ostia, az egykori világbirodalom része, a szent Római Birodalom központi kikötője, ma inkább a rómaiak, mint turisták által látogatott üdülő.

Elhanyagolt, hatalmas, dekadens villákkal, melyek az örökké letűnt *dolce vitát* idézik, és amelybe fájón belesajdul a szív.

Pineafenyőekkel szegélyezett út, egészen a tengerpartig, balra széles sávon leégett erdő - gondatlanságból vagy a meleg miatt.

Tél van, a szállodák és panziók bezártak. Sivár tengerparton parkolunk le. Ahhoz képest, hogy az utcán egyetlen járókelő sincs, itt a parkolóban nagy a zsúfoltság. Többen kijöttek dühödt szívüket nyugtatni, szemükkel követik az árt, a tarajos hullámot, élvezik, ahogy szétporlad, megsemmisül, meghal a hullám a fekete, tömörszerű sziklának ütődve. Ólomszínű az ég, nem csillog a tengeren napfény, párás vízszög borítja arcomat. Jólesik. Csúnyának látlak ebben a sápasztó, hamuszínű fényben és te is csúnyának látsz engem. Távoznak. Felmászunk a betongát világítótornyához. Lengén öltöttem ehhez a kiránduláshoz. Hajamba belekop a szél. Csak a halászok vannak kint a parton. Összeszedik a hajókötelet, lehúzzák a vitorlát, csörömpölnek a kötelet tartó fémgűrűk. A víz szinte fekete. Percekre eltűnik a világ, ahogy betakarsz, a világítótorony falának szorítasz, nem kapok levegőt, de vállam fölött, fél szemmel a nyílt tengert látom.

Még rábeszéllek, hogy nézzük meg a helyet, ahol Pasolini meghalt, ez úgyis egy súlyos délután, a fekete felhők, amelyekből nemsokára elered az eső, elnyomják szívünkben a vágyat.

Néhány perces autótúrát a nádason át és megérkezünk az elhagyott telekre, ahol már nincsenek villák, csak viskók az út szélén. Apró, koszos kőházak, vendégmunkások laknak itt, negyven évvel ezelőtti lepusztult világban, de minden reggel látják a tengert, sőt nem csak reggel, egész nap. Hogy tudnak aludni ebben az állandó hullámverésben?

A szögesdrótkerítés nehezen akar nyílani, fapalló, és íme, a szobor, egyetlen név, egyetlen felirat nélkül mered itt az alkonyodó ég alatt. Nap és Hold, holdsarló böki a napot, piszkosfehér, mállott, egyszerű alkotás, rajta elszáradt rózsacsokor. Itt egy ember halt meg s szívta tüdejébe az utolsó korty levegőt. Mélysötét lehetett az éjszaka.

Minél hamarabb el akarom hagyni ezt a helyet!

Kiverekstem magam a szögesdróton, apró, fekete kutya ugrik rám, dühödten ugat, sikítok a félelemtől. Ne ugass ilyen veszettül, Pier Paolo!

Beülünk az autóba, a kutya ugrál, egészen az ablakig, ugatását tompítottan hallom. Megszorítod a kezem, a résnyire hasadt fekete felhőkből kibukik a nap.

3. Mihály útja

Úgy döntöttem, végigjárom Mihály útját az *Utas és holdvilág*ból. Egy évvel vagyok idősebb Mihálnál, azaz harminchat helyett harminchét évesen jutottam erre a döntésre. Nem viszek magammal laptopot, mert ha egész nap az internet tart fogva, nem tudok kiszakadni az időből.

Ideális lenne, ha telefont sem vinnék, de ezt nem tehetem meg, tekintve, hogy a telefon a segítségkérés eszköze is. Céлом az utazással a turizmus és a lelki út tanulmányozása. Ki lehet-e szakadni a társadalomból? Vagy *Bed and breakfast* hausokban találva szállást, eleve lehetetlen az időből történő kizökkenés?

El akarok menekülni a fogyasztói társadalom rettenetétől, amikor minden nap arra ébredek, mit kell fizetnem, milyen pénzügyi tranzakciókkal sújtanak. El akarok szakadni a pénzügyek terhétől, tudom, a legtöbben nem törődnek ennyit a jövővel, a munkával, az okos tervgazdálkodással, az építkezéssel, a céltudatossággal és a karrier szövevényes hálójával.

Aki nem dolgozik, nem hibázik. Hibáink építenek, de még mennyire, most megint saját hibáim hálójába keveredve vergődöm. Igen vergődöm, mert a legnagyobb kín a semmiben ténfergés, immár négy éve, a legnagyobb szenvedés, ami embert érhet, amikor az egész nap rendelkezésére áll, az előtte álló üres órák úgy ténferegnek, mint kilencvenéves anyóka a közért előterében. S ezen nem segít az utazás sem, Mihály után szabadon, egzisztenciám bugyriaiban hanyódvva.

Egyetlen megoldás a rendszeres tevékenység, ez az, ami elől Mihály menekült, a munka, a megfelelési kényszer, a társadalomba történő betagozódás vágya ugyanúgy torzít, mint a félelem, hogy a fogyasztói kényszer elnyel minket. Áhítozom a normalitás után, mint egy falat kenyér után. Mennyi utcát bolyongtam be Rómában, mennyi időt vesztegettem, hányszor rohantam, kutattam, kerestem helyek után, mintegy feladatként tűzve ki, hogy megtalállok egy célpontot. A célpont meglett, de semmivel sem vitt előbbre céлом felé.

Itt Umbriában, a civilizáció bölcsőjében, lelkem felsóhajt, vigaszt talál, de a helyek idegenek, gyönyörű, elhagyatott tájakon lépkedek, mintha ember nem járt volna előttem itt, de Mihály a tanúm rá, hogy járt és belebukott, hiszen azon túl, hogy elnyelte ifjúságának örvénye, szakadéka esett; dupla örvény, amelyből kimászni szinte lehetetlen.

Temetési menet kerül utamba. Félrehúzódok a szűk utcán, hogy elférjenek mellettem a gyászolók és az óriási virágokkal kipárnázott Mercedesz a koporsóval és a koszorúkat szállító Volvo.

A kereskedők bezárják a boltok ajtaját, behajtják a spalettákat, hogy gond nélkül elférjen a menet, vagy csak a halál elől akarják elfordítani arcukat? Egy férfi a temetési menetből leplezetlenül bámul, felveszem az ajándékboltban vásárolt zöldes-rozsdás színházi maszkomat, bár nem takarja tökéletesen arcomat, helyet hagy szememnek és számnak.

Kipróbáltam a boltban, félelmetes hatást kelt, a férfi azon nyomban elkapja tekintetét. Amint elvonul a menet, az árusok kipakolják boltjuk tartalmát az utcára és zavartalanul folytatják a trécelést. Vajon Mihály jól tette, hogy visszatért a szülővárosába, ahelyett, hogy Rómában marad, s mint új keresztapa, beházasodik a trasteverei családba, hiszen Vannina olyannyira vágyott rá.

Lehet-e új életet építeni a régi romokon, vagy az új élethez új díszlet és új szereplők is kellenek?